

"Ei tämä tule toimimaan." Ricky painoi päänsä alas ja kuunteli itsevarmuutta nakertavia sanoja. Hän istui odottamassa vuoroaan. Suurikokoinen vehka vieressä kutitti vasenta korvaa. Ricky siirtyi aavistuksen verran toiseen suuntaan, juuri sen verran, ettei kasvi päässyt kiusaamaan. "Olet saamaton." "En ole!" Ricky tempaisi päänsä ylös. "Pääsinhän minä tänne asti!" hän mylvi. Kaikki hiljenivät. Mies osoitti harvoin omaa tahtoa, saati intti vastaan. Hetken hiljaisuus tuntui oudolta. "Apteekista tarvitaan metoprololia. Verenpainelääkkeeni alkavat olla lopussa", kuului hiljainen ääni. Myrta ei odottanut vastausta. Hän oli tottunut jupisemaan muiden juttellessa keskenään. Vanha nainen ei kuitenkaan loukkaantunut, tämä oli ollut tapa jo pidemmän aikaa. "Ricky, voisimme katsoa elokuvaa illalla", Sianna ehdotti rauhoittavalla äänellä. Sisko yritti olla ystävällinen, Ricky tiesi sen. Hän ei kuitenkaan ollut katsonut televisiota enää pitkiin aikoihin. Ne antoivat ideoita, pahoja ideoita. Ideat johtivat lisää ongelmiin. "Ei Ricky uskalla", Joffreyn pilkkaava ääni kohosi taas piinaamaan. Hän ei ollut varmasti ikinä sanonut mitään positiivista. Ricky pyöritteli päätään. Hän oli väsynyt. Vaalea nainen ilmestyi oviaukkoon ja nyökkäsi nuorelle miehelle. Oli vihdoin hänen vuoronsa. Hän oli joutunut odottamaan jo toista tuntia tuossa ahtaassa odotushuoneessa suuren seurueensa kanssa. Ricky nousi ylös. Hän hengitti syvään ja kohensi ryhtiään. Oli aika tehdä jotain. Viisikymppinen huolitellun näköinen parrakas mies otti heidät vastaan. "Voitte istua siihen", hän sanoi ja ojensi kättään tummanharmaata sohvaa kohti. Hän nosti pöydälleen lehtiön ja tarttui mustekynään. "Mitä asianne koskee?" Ricky vilkaisi hermostuneesti ympärilleen. Sormet kiertyivät toistensa ympärille kuin etsien tukea toisistaan. Vai kätkekö hän jotain käsiensä sisään? Tai sitten ele sulki hänen yksityisyyden piirinsä, ja piti hänet näennäisessä turvassa. "Lähdetään", Joffrey supisi hänen korvaansa. Se antoi Rickylle lisää rohkeutta. "Minut ohjattiin tänne", hän sanoi varmallalla äänellä. "Haluan tehdä ilmoituksen." Mies katsoi häntä tarkkaavaisin silmin. Hän ei näyttänyt helposti häkeltyvältä. Mies nyökkäsi ja osoitti täten, että Ricky voisi jatkaa. "Minulle luvattiin, että täällä hoidetaan tällaisia asioita", Ricky mutisi. Itsevarmuus alkoi taas kaikota, pikku hiljaa, kuten aina. "Olette varmasti tulleet oikeaan paikkaan", mies totesi. "Kuinka voin auttaa teitä?" "Siskoni..." Ricky henkäisi. Katse oli suunnattu tiukasti edessä olevaan mattoon. "Haluaisin olla vain kaksin sisareni kanssa. En tiedä miksi nämä muut eivät kunnioita sitä." "Olet säälittävä", Joffrey kommentoi vihaisesti. "Enkä halua kuulla enää tuollaista mollausta. Se on..." Ricky mietti. "Se on kansalaisoikeuksieni vastaista. Tai jotain..." "Onko heistä haittaa?" mies kysyi ymmärtäväisesti. Olo alkoi jo helpottaa, asia oli nyt viety eteenpäin. "Ei kaikista. Mutta asuntoomme ei mahdu kuin Sianna ja minä." Ricky pohti mukanaan tuomia ihmisiä. Joffreyn kohtalosta hän ei välittänyt, mutta vanhan naisen jatkopaikka pitäisi olla sellainen, että hänestä todella pidettäisiin huolta. Bart ei ollut mukana, pieni keljuileva poika oli luultavasti tekemässä ilkeyksiään muille ihmisille. "En ole allekirjoittanut minkäänlaista sopimusta tästä. En halua heitä enää riesakseni", Ricky totesi ja katsoi miestä anovasti. "Jospa ohjaisitte heidät jonnekin muualle?" "Ongelma ei ole niin helposti hoidettavissa", suuren pöydän takana istuva mies sanoi. "Minulla ei ole yksinään oikeuksia sellaiseen. Tarvitsen apuanne." "Enkö voisi vain jättää heitä tänne?" Rickyn hartiat lyyhistyivät. Miksei mikään ollut yksinkertaista? Hän oli toivonut erilaista lopputulosta. Hänelle oli uskoteltu, että tämä mies osaisi todella auttaa. "En pyytänyt tätä. Sianna... sisareni on heikko ihmisten kärsimysten edessä. Hän raahasi ensimmäisenä Joffreyn meille. Sallin sen, kunnes alkoi tulla muitakin." "Anteeksi", Siannan hento ääni kuului vierestä. "Oletteko ajatelleet terapiaa?" mies kysyi. "Sisareni ei halua sitä", Ricky vastasi hänen puolestaan. "Mutta minusta se ei olisi huono idea", hän myönsi ääneen ensimmäistä kertaa. Ricky pelkäsi Siannan reaktiota. Vastaukseksi hän sai vain äänettömyyttä. Tohtori Garveston tarttui hätäisesti tuotuihin papereihin. Edellinen asiakas vasta poistui ovesta. Tiedot

olivat summittaisesti kerättyjä ja lyhyesti kommentoituja. Yleiskuva jäi hataraksi. "Pyydänpö hänet sisään?" sihteerin kysyi ovelta. Tohtorin katse ei noussut papereista, mutta nyökkäys oli selkeä. Pian mustaan huppariin pukeutunut nuori mies astui huoneeseen. Sihteerin poistui ja sulki oven perässään. Tohtori Garveston kohteli jokaista asiakastaan arvostaen. Ricky Reyes sai myös osakseen teittelyä, vaikka hän olikin lähes kaksikymmentä vuotta nuorempi teittelijästään. Tohtori kuunteli tarkkaavaisesti nuorta miestä. Lehtiöön listautui nimiä, joita keskustelussa tuli ilmi; Sianna, Joffrey ja ainakin yksi vielä, jonka nimeä Ricky ei ollut vielä sanonut. Potilas oli selvästi haparoinut oikeaan suuntaan askeleen, mutta ei itse tajunnut sitä. Tapaus oli tohtori Garvestonin mielestään selvä. Olisi vaikea saada Ricky ymmärtämään, ettei näitä ihmisiä ollut olemassa. Siskonsa olemattomuuden hän ottaisi varmasti raskaimmin. Mutta tämä oli vasta ensi kosketus tilanteeseen, tällä kertaa Ricky saisi vielä poistua ystävineen. Merry lisäsi huulipunaa wc:n peilin edessä. Lounas oli kuluttanut edellisen kerroksen pois. Hän hieraisi huuliaan yhteen ja työnsi puikon pikaisesti taskuunsa. Edellinen asiakas oli pitkittänyt käyntiään yli varatun ajan. Edes pikalounas ei kirinyt psykiatrin aikahukkaa kiinni, ja seuraava potilas sai odottaa vuoroaan. "Hän vaati päästä jo sisään", Lorraine sanoi tiskinsä takaa, kun Merry nousi portaat oikeaan kerrokseen. Psykiatri nosti kätensä kertoakseen, että se oli ihan sallittua. Kaikki potilaspaperit olivat lukkojen takana. Sitä paitsi Gregory oli rauhallinen. Mies istui hänen pöytänsä takana ja piirteli tyhjään lehtiöön palloja. Ystävällinen hymy toivotti Merryyn omaan huoneeseensa. "Hei, Greg", Merry tervehti. "Anteeksi, että olen myöhässä." "Se on ihan ymmärrettävää", mies torjui anteeksipyyntö. "Joskus sitä sattuu." Hän nousi tuolista ylös ja teki tilaa sen oikealle omistajalle. Merry katsoi potilaansa piirustusta. Hän nosti lehtiön päällimmäistä sivua ja löysi sen alta siistillä käsialalla kirjoitettua tekstiä. "Skitsofreenisiä harhoja..." hän luki paperista ääneen. Tekstin pikainen silmäily paljasti lisää yksityiskohtia. "Tohtori Garveston käytti huonetta poissaollessasi", Gregory myönsi. "Eihän haittaa?" Merry työnsi lehtiön pois ulottuviltaan. Hän katsoi potilastaan ja yritti kätkeä pettymyksensä. "Luulin, että me pääsimme jo tohtori Garvestonista eroon. Kuka tämä Ricky Reyes on?" Merry kysyi huolestuneena. "Hän on uusi tohtorin potilas", Gregory totesi kuin merkityksettömänä sivuhuomautuksena. Mies asettautui nojatuolissa mukavampaan asentoon. Merryä harmitti. Gregoryn kolmas sivupersoonana, tohtori Garveston, oli saatu jo käsiteltyä, ja hän oli kuvitellut, että hoito alkoi jo tehot. Nyt näytti siltä, että tämä olematon henkilö oli palannut ja kaiken lisäksi jakautunut kahdeksi. Eikö yksi elämä riitä, psykiatri mietti, ja risti sormensa. "Aloitetaanpa alusta", hän huokaisi.